

(המשך מעמוד 25)

מאוחר יותר, מח"ט יפתח, מולה כהן, שהטיבתו החליפה בהמשך הזמן את הטיבה 7. כהן הזכיר ב־1968 לשמחה שמיר: "אני זוכר כי אמרת לי בחולדה שצריך היה להשקיע יותר

על תחושתו בעיקבות אותה מפלה מחפירה סיפר חיים לסקוב כעבור 23 שנה לעיתונאי דוב גולדשטיין: "אני לא רציתי לחזור מהקרב על לטרון. לא הייתי חוזר. לא היה איכפת לי כלום, יירו — יירו. יהרגו אותי — יהרגו. לא איכפת לי. פיתאום הגיע הצלם האמריקאי רוברט

לחטיבה 7, היה ספק בקשר לכושר שי- פוטם הצבאי של מספדי הטיבה 7, ולפיר כן הורה אבידן לפרולוב, לדברי קימחי, המשמשים בסיפרם מיבטא לשלמה שמיר ולחיים לסקוב, "שלא להסתבך בשום קרב הכרוך באבידות יתרות ומיותרות בין אנשיו. שכן אבידן היה חדור הכרה כי

לסקוב היה „סחבת רפוייה” * ישראל בר זייך את ההיסטוריה * מה אמר מח"ט ג'יבעתי?

אדוף שמיר
יותר מאמץ, יותר קרבנות

ב־גוריון, אך הוא לא הצליח להטיף עות את הרמטכ"ל בפועל, ייגאל ירון, שירע היטב מיהו האחראי ל־ כישלון זה במפרון.

אמר ירון: „האנשים ברחו ברגע המכרי ריע. חילהרגלים ברח בגלל סיבה פשוטה: הוא לא היה מאומן, לא ידע להילחם, הוא היה מוכה מהרגע הראשון שהלך ללטרון. זה היה בשבילו גיא־הריגה. כא שר כמה מפקדים הגיעו עם החללים ל־ מיטרה ושרפו אותה. כאשר היו צריכות שלוש מחלקות לכבוש אותה, הם פרשו אחורה. למה הוטל על חטיבה זו ביצוע פעולה שניה? את הערתו בעניין ה־ „זחלים” משגר ירון לעברו של מפקדה, לסקוב.

הטעייה נוספת נעוצה בנוסח של מיברק ששיגר מיקי מרכוס לבר־גוריון, אחרי ביקורו של האלוף האמריקאי בשדה־הקרב: „נכחתי בשדה־הקרב. הארטילריה פעלה היטב. השריון מצויין. חילהרגלים מחי פיר.” למי התכוון מרכוס במילים, שלסקוב נתלה בהן, „חיל הרגלים מחפיר? מרכוס לא התכוון לחי"ר של גיבעתי, גדוד 52 בפיקודו של פרולוב — אלא לפלוקה של גדוד 71, שברחה משדה־הקרב. כהיסטוריון ניסה יצחק לבדוק בפעם נוספת את גרסתו של לסקוב, לאשר התרחש בשדה־הקרב: „אני מסרתי ללסי קוב לקריאה את כתב־היד של הספר באמצעות יריד משותף. לסקוב קיבל את זה בהתחלה במאור־פנים, במחשבה שהספר נכתב בידי אחד מאנשי־שלומו במחלקת ההיסטוריה במטכ"ל. כעבור שבועיים קיי בלתי את הספר באמצעות רץ, והרץ מסר לי הודעה בעל־פה: שאני מנוול, שאני משמיץ את לסקוב ושהוא אינו מוכן לכל קשרים איתי ולכל מגע, וכי הספר לא נכון ובלתי־מדויק. אחרי־כך עשה לסקוב מאמצים אדירים למנוע את הופעת הספר.

„זה לסקוב. הקדוש הצה"לי עם ההילה לראשו — האיש שתיחקר את מחדרי מילחמת יום־הכיפורים. אני חושב שהוא מתחסד. אבל עך שנתקזתי בו בעניין זה, גם אני האמנתי לאותה הילה שלראשו.

„מאוחר יותר איתרתי סיפור נוסף על לסקוב ועל לטרון. הסיפור התרחש כאשר יצחק בן־מנחם, גיבור הצנחנים „גוליבר”, היה אחרי מילחמת־העצמאות בקורס־קציי גים. יום אחד הופיעו בקורס האלופים

בתור מפקד הריהו אחראי לשלום אנשיו. בפעולה שלאחר מכן מילא פרולוב את הוראתו של אבידן...”
ל־מיבצע ב־גוריון ב" החליף גדודו של פרולוב את גדוד 32 השסוע. הוא שוגר בתיכנון של מח"ט 7 למשימת כיבוש הגיורה המיוזרחת של מיתחם־לטרון, בלי קשר כלשהו לפעולה של לסקוב, למעט קשר עקיף. מה שלסקוב מנסה לעשות, בחוכמה שלאחר מעשה, זה לשדך את שתי הפעולות בחד — ולטעון כי משיר מת פרולוב היתה לכבוש את לטרון מן העורף.

קדוש צבאי הופך למתחסד

המפלה האישית של לסקוב, זכתה לא־ ליבי, אותו הפיצו כמה עיתונאים כמו האחים קימחי, הכתב דן קורצמן וישראל בר. אלה היו מגיניו של לסקוב על שהתרחש באותו קרב. לפי גרסה זו אמר מח"ט גיבעתי, שימעון אבידן, לפרולוב: „העסק מופקפק, אל תתאמץ. תלך לכבוש. ילך — ילך. לא ילך — אז נתת מגע!” כתבים אלה הגיעו לכדי כך שהאשימו את פרולוב בכך ששיגר פלוגה של

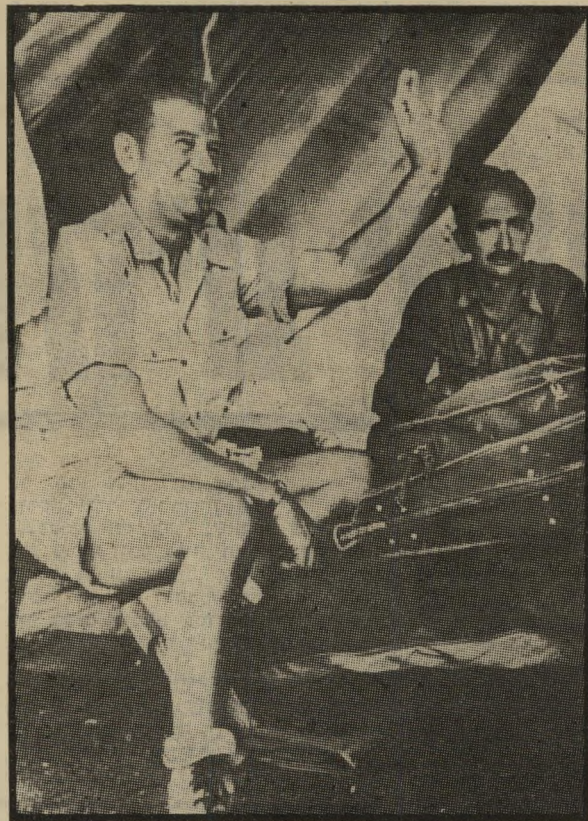
על טענה זו מעיר יצחקי: „זה שקר וזכב. הרבר אינו מופיע בשום פקודת־מיבצע ולסקוב יודע זאת. למרות שהבהירו לו את העובדות כהויות, הוא מתעבים מהן, וממי שישך לרבוך בגירסתו.”
אחרי ששתי ההתקפות, הן של זחל"מי לסקוב והן של חיילי פרולוב, נכשלו —

מאמץ ויותר קורבנות בקרב הזה. אמרת זאת באנגלית, אני זוכר Bodies (גוויות) אמרת...”

„עלילת דם” בשדות לטרון

תוצאות יום שלישי השחור לא שינו דבר עבור דויד בן־גוריון. הוא המשיך לדבוק בהשקפתו ולחץ על ביצועה של התקפה נוספת בשדות לטרון, באותה ש־ טה ובאותו כיוון: „הוא איבד את שיקולי־ הודעת מתוך החשש לפילת ירושלים.” כפי שמנסח זאת יצחקי, אלא שהתנאים היסודיים לקרב לא השתנו.

החידוש לקרב המתוכנן היה רעיון הפי עלת הגדוד המשוריין של לסקוב, שהיה הגדוד היחיד בחטיבה שלא נפגע בקרב. על התיכנון של הקרב החדש, מעיר יצח"ל: „לסקוב תיכנן את שתיכנון כאן לפי אותה מסורת בריטית שהוא אמוץ עליה, תיכנון המעיד על חוסר הבנת שדה־הקרב.

אדוף „מיקי” מרכוס
„לשפוט אותו ולירות בו”

אדוף, חורב ורביץ
„ב־גוריון, מה אתה אומר!”

טירונים מחטיבה 7 בראש, והם מוסיפים וטוענים שלא היו לגדודו של פרולוב נפגעים, למעט כמה פצועים. אבל האמת, כפי שבדקה יצחקי במקורות הצה"ליים, היא שלגדוד מגיבעתי, בפיקודו של פרו־ לוב, היו באותו קרב 13 הרוגים.

פרשה לא־ברורה זו, שנדף ממנה ריח של עלילת־דם, נגעה בקידום הקאריירה של פרולוב (מאוחר יותר אלוף יעקוב פרי) בצה"ל, למרות שהיה מג"ד מעולה. מאוחר יותר כבש את חוליקאת, כאשר הגדוד שלו הבקיע את הדרך לנגב הנצור. בן־גוריון לא סלח לפרולוב את לטרון, ועד היום דבק חיים לסקוב בגירסתו נגד פרולוב, למרות שפקודות אותו מיבצע מוכיחות את ההיפך.

לסקוב הצליח? הטעות את דויד

* קאפה צלם מצטיין בעל שם עולמי, נהרג בשעה שצילם קרב במילחמת ויאט־ נאט הראשונה (של הצרפתים).

הלכו שלמה שמיר וחיים לסקוב אל בן־ גוריון והאשימו את פרולוב באוונטי מיקי מרכוס־סטון, שהיה מפקד החזית, הם הא־ שימו את פרולוב גם „בחוסר רצון להי־ לחם”. מרכוס־סטון, שאימץ את גרסתה שמיר־לסקוב, אמר מיד, כי הוא מוכן „לתלות את פרולוב אם יתברר שהוא אחראי לדבר הזה. לשפוט אותו ולירות בו!”

אלא שמפקד החזית לא ידע את העובדות, שעליהן מעיר יצחקי: „מי שאשם, לדעתי, בכישלון זה היה חיים לסקוב, שתיכנן תיכנון גרוע — והלך על יעד שולוי!”

בתאם לסיגנון הבריטי, לא התקרב לסקוב במהלך־הקרב אל מיטרת־לטרון, וישב במתנה־לטרון. הוא ישב בין צריפי מתנה־מעצר, ורק לקראת בוקר ניסה לחלץ את הלוחמים. הוא שלח גיפים לחילוצם, ובעצמו יצא עם שריונים אחדים לשטח מול המינור והמיטרה.

„הוא תיכנן הפעלת שיריון על יעד מישני בשטח, מיטרת לטרון, בעוד שהיעד העיקרי היה הנכפה שמעך אמאום.”

„אלא שלסקוב בכלל לא תיכנן את כיבוש היעד העיקרי. ורק לאחר המיבצע, הוא הבין את מישהו. מאז ועד היום, הוא מנסה לטשטש את כל מה שאירע במיבצע הזה, תוך שהוא מטיל את כל ההאשמה ביעקב פרי (פרולוב). לטענת לסקוב, יצא פרולוב להילחם בלא רצון, ועל כן נכשלה הפעולה.”

„ההאשמה זו של לסקוב יש אדי־ מנחם שר, עניינת דם.”

כמכשיר ועלילה זו שימש סיפרם של האחים גיין ודייוויד קימחי משני עברי הגבעה (דייוויד מכהן כיום כמנכ"ל מישי רדיהחץ הישראלי).
האחים קימחי כותבים בסיפרם, כי ל־ שימעון אבידן, מח"ט גיבעתי, ולמג"ד גדוד 52 שלו, פרולוב, שסופח עם גדודו

אדוף פרי
„לתלות את פרולוב!”